

מחשבה תורנית

מבט נוסף לפרשה

יוצא לאור ע"י מוסדות "הפקדתי שומרים"
רשת כוללים: חצות לילה. מוצאי שבת - בית שמש

גליון מס' 26

פרשת תרומה

דברי התורה בגליון והלימוד בכללים

מוקדשים השבוע להצלחת כל ידידי כולל הפקדתי שומרים ברוחניות ובגשמיות ולהבדיל לעילוי נשמת האברך ר' ברוך אריה לייב בן ר' שלמה זלמן ת.נ.צ.ב.ה.

המעוניינים להקדיש ולהנציח מע"ג הגליון

ניתן לפנות דרך המייל - chazot20@gmail.com

או באתר "כולל הפקדתי שומרים בית שמש"

<http://chazot.s23.upress.link>

לעלון דרוש מתרגם לאנגלית פרטים במייל.

תוכן הגליון

- ההבדל בין פיוס לצייווי
- מהי הדרך הנכונה לבקש סיוע מהציבור.
- קמפיין מוצלח מול קמפיין כושל.
- הפער בין האמונה למעשה בפועל.
- להציב רף גבוה או לא?
- לשם מה נדרש תיאור נרחב של בניית המשכן וכליו.

סיפורי השבוע

- איש קמניץ של פעם

דברים, הוא מאמין שאוכל פלוני לא בריא, והתנהגות אלמונית מזיקה לבריאות, ושימוש בפלמוני לא יוסיף לו הרבה נחת, אלא מה כל זמן שאותה אמונה מגיעה למבחן המעשה ומתנגשת בו, הוא זונח אותה.

וכך גם פעלו הדברים אצל עם ישראל, עם זאת שדרגת האמונה שאחזו בה היתה גבוה מעל גבוה, מה שראתה שפחה וכו'. ברגע שהגיעו למבחן המעשה, להוציא אותה מהכח לפועל, עמד בפניהם מחסום בין האמונה לבין הביצוע והמעשה המחוייב ממנה..

ולזה מורה הקב"ה למשה ואהרן, לבקש מאת העם בלשון פיוס ולא בהוראת ציווי שאז סף ההתנגדות גם הוא פוחת, שכן כשנותנים לאדם ליתן מרצונו, כבר מפחיתים חצי מההתנגדות, האדם מרגיש מה שנותן זה מרצונו. וממילא המרחק בין האמונה למעשה בפועל מצטמצם לו..

והפיוס שנוקט בו משה יותר מורכב ממה שנראה לנו וכמו שיבואר. הנה התורה מפרטת בתיאור נרחב עד לפרטי פרטים את בניית כל כלי כלי שימש במשכן וכל זה על שום מה? וכמו שמעירים כבר המפרשים.

את השאלה הזו ייתכן 'לפייס' ולתלות את הפירוט הנרחב של המשכן וכליו כפי שמופיע בתורה, שהוא בא לשמש כחלק בלתי נפרד מהנהגת הפיוס שהופנתה לפני עם ישראל.

ובכדי להסביר זאת, נתפוס מקרה אקטואלי שימש בפנינו גם כאן בוחרן לאמיתות התירוץ וגם להמחשת הענין.

בחודש האחרון העלו כמה ת"ח משכונתנו את הצורך בשיקום ותחזוקת עירוב השכונה, ת"ח אלו מתייגעים במשך כל השבוע להעמיד לנו התושבים מערכת עירוב שעומדת בסטנדרטים ההלכתיים המהודרים ביותר..

אבל מה שתפס את תשומת לב רבים, היא הדרך הנפלאה שהם פנו לציבור והציגו בפניהם את הצורך שבדבר, הם 'עירבו'. את הציבור תרתי משמע, זאת אומרת מלבד העירוב עצמו שמסדרים לכלל בני השכונה, הם גם פרסו בפני הציבור את התמונה השלימה, של מה צריך מה חסר, מה היה ומה יהיה, לצורך מה זקוקים לכספכם והיותר חשוב גם מה עושים בו לבסוף, ממש עד לפרטי פרטים והציבור נרתם ובגדלו..

כעת אם ננסה לנתח מפני מה הציבור נרתם להצלחת העניין, הרי מטרות טובות של 'נשמות' טובות מסובבים אותנו כל יום אם לא כל שעה, ולחלקם הציבור מגיב בהתעלמות. מה עושה איפוא את ההבדל בין מטרה שתתפסת בתודעת הציבור ומכאן גם להירתמות להצלחתה, ובין מטרה שנבלעת בין שאר הבקשות.

הפרסום? זהו שלא!..לכל היתר זה 'תורם' שידברו על זה, מכאן ועד לעשות ולתרום באמת הפער עוד גדול. אז מה כן? **הפיוס**. כשמציגים בפני הציבור בפירוט נרחב את המטרה שבשלה נצרך הסיוע מהציבור, עצם הפירוט הוא כמין קשירת שיחה עם הציבור והכנסת הציבור לסוד העניינים הגורם לציבור להבין את חשיבות המטרה וממילא גם לסייע לה, שכן הציבור אחרי שנחשף לכל הפרטים מרגיש שהאחריות מוטלת גם עליו, זאת בשונה מדרישה סתומה האומרת: אנו צריכים את הכסף בשביל המטרה ומבלי לפרט יתר על המידה, עם דרישה שכזו, אדם מרגיש שהמטרה 'עם כל הכבוד' לה מתגמדת מול חסרון הכיס הקטן שלו, המטרה כמה שתהיה גדולה וחשובה היא פשוט גדולה עליו, הוא לא מרגיש שמוטלת עליו האחריות, רק מרגיש את צורך להוציא מכיסו, וזה קשה לו, ומאיד.

ובכן יתבאר התיאור הנרחב שהתורה מעניקה לפרשת המשכן וכליו, להורות לעם ישראל, מה יעשו בכספם, עד לפרטי פרטים, כמו מה אורכו ורוחבו וקומתו של כל כלי וכלי וממילא כמה משקל של זהב כסף וכו' דרוש לזה, והרי הפירוט נדמה כאומר להם: 'כל זה תלוי אך ורק בידכם, תואילו בטובם לתת תרומה הדבר יקום ויהיה, ולא לא יקום ולא יהיה'.

וייתכן לומר שלך גם מורה הקב"ה למשה שישקשק מעם ישראל כמה וכמה סוגים של חומרים המשמשים לבניית המשכן, לא היה פשוט יותר לבקש כסף וזהב שבו ירכשו את שאר סוגי החומרים? על כרחך שחלק מעניין הפיוס, היה להניח בפני כל אחד את האפשרות לתרום את שרוצה הוא לתרום, ולא בהכרח כסף וזהב חומרים בעלי ערך כספי גבוה. (ואם נשוב לדוגמת העירוב הנ"ל לא מן הנמנע שזוהי גם סיבת ההצלחה, להציב רף נמוך ביותר בפני הציבור. זאת אומרת אם מציגים בפני אנשים רף גבוה של תרומה כל עוד הם מסוגלים לעמוד בזה, למה לא. אבל בפני ציבור שהממון הוא לא מנת חלקו, להציג בפניו רף גבוה אין זה מן החכמה).

צו פיוס..

הרב אברהם נסים - ראש כולל הפקדתי שומרים

דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה.

לשון דיבור המוזכר בתורה, בדרך כלל בא לבטא צורת דיבור רכה, עדינה..אם כך מה התורה באה לרמוז לנו בזה? המדרש בילקוט (רמז שס"ג) מגלה לנו וזה לשונו: "אמר הקב"ה דבר אל בני ישראל בלשון פיוס כמה דאת אמר דברו על לב ירושלים" ע"כ. זאת אומרת, הקב"ה אומר למשה, כשאתה ניגש לבקש מבני ישראל תרומה לצורך בניית המשכן, תדבר עליהם בלשון פיוס..

אכן אם דברי המדרש מנמקים את שנוקטה התורה לשון דיבור, אבל הצורך בכך, לדבר דווקא בלשון רכה ובפיוס בכדי שבנ"י יואילו לפתוח את כיסם ולא בהוראת ציווי העלולה לגרום את ההיפך, לא עולה בקנה אחד עם המצב שהיה עם ישראל שרוי בו, שכן דרגת האמונה של עם ישראל באותו העת היתה של אמונה מוחשית בהקב"ה, השכינה ליוותה אותם על כל צעד ושעל, משעת יציאתם מצרים דרך ים סוף עד קבלת התורה, אחרי כל הניסים המופתיים הן בנוגע להצלת גופם ונפשם והן בנוגע לעושרם הגדול שקבלו מאת הקב"ה אחרי כל זה וכי יש אחד מהם שיהיו לקמוץ את ידו מלתן תרומה לבניית מקום השכינה, זו אותה שכינה שדאגה להם כל העת, וודאי שלא! ואם כך מתעוררת השאלה, מה הצורך לנקוט לשון פיוס חלף לשון ציווי..א.א.א. ועוד להציג את הבקשה בלשון פיוס מן הסתם גם גירום לעכוב מה בניית המשכן; עד שיחליט כל איש ואיש להתפייס ולתרום, ואילו בלשון ציווי 'העסק' זיורו המגבית תושלם תוך זמן קצר, כך שלא יגרום עיכוב לבנית המשכן וממילא גם להשראת השכינה.

הערה נוספת שיש להעיר כאן, על פי המובא במדרש בזה"ל "כיון שאמר ישראל נעשה ונשמע מיד אמר הקב"ה למשה: ויקחו לי תרומה. (תנא דבי אליהו)

אך קודם שנציג את ההערות, נתייחס לעצם דברי המדרש. מדברי חז"ל הללו, אנו למדים שיש הקשר, בין ה'נעשה ונשמע' שאמרו ישראל ובין פרשת המשכן. הסדר הכרונולוגי של כלל המאורעות המובאים בתורה, יש לו גם הקשר בין הדברים, ולא לחינם נסמכה פרשה לפרשה, סמיכות הפרשה לחברתה מלמדת אותנו שהפרשה השניה יש לה זיקה ישירה לפרשה הראשונה, כך בכל פרשיות התורה וכן גם בפרשתנו. ואת ההקשר בין הפרשיות, מוצאים חז"ל באמירת הנעשה ונשמע האמורה בפרשת משפטים שהיא בעצם הסיבה הגורמת לפרשת המשכן..

והביאור בזה ייתכן לומר, עצם האמירה של נעשה ונשמע מפי עמ"י מבטאת יותר מכל את האמונה שלהם בהקב"ה, שהוא בוראם והוא מנהיגם, עד שאין להם צורך לדקדק ולבחון מה הצייויים שנייה בפניהם, וראשית כל הם מקבלים בהכנעה לקיים את כל דבריו. הנהגה שכזו מלמדת על ההשגות הגבוהות שהגיעו אליה עם ישראל בדרגת האמונה באלוקים עד כדי הכנעה והתבטלות של ממש בפני הקב"ה, וממילא זה הזמן והמקום גם להשראת שכינה, כך נראה בהסבר דברי המדרש, ואם אכן כך, מתעצמת לה השאלה, אחר שעם ישראל הגיעו לדרגות אמונה כל כך נשגבות, בטח ובטח, שיקבלו עליהם לקיים כל בקשה מאת הקב"ה במיוחד לתת תרומה לצורך בניית המשכן המשמש מקום להשראת שכינה, ולשם מה נצרך לפייס אותם..

בעלי המוסר עמדו על הערה הראשונה, וכל אחד בסגנונו שלו הסיק מכך רעיון הנוגע בעיקר ליחסים שבין אדם לחבירו..ואנו נבחר את הדברים מנקודת ראות קצת שונה..

הלשון הרכה ודרך הפיוס שנצטוו משה ואהרן להתנהג עם בני ישראל כשהם מציגים לפניהם את הצורך בבניית המשכן וממילא את תרומתם, איננה ציווי המוטל על גבאי הצדקה שלא ידחוק את הצד השני, אלא נוגע בעיקר כלפי האדם הנדיב, הפיוס נועד בכדי לגשר בין אמונת האדם ובין מעשיו שפעמים אינם עולים בקנה אחד ואת היסוד העצום הזה בנפש האדם מגלה לנו התורה, וכמו שנפרט.

הפער בין האמונה של האדם, ובין מעשיו בפועל, הוא גדול. כשהאמונה שאוחז בה האדם עומדת מנגד לרצונותיו שלו, יש לו קושי לגשר על פני שניהם, כמין דיסוננס כזה, שיש נתק בין המעשה או הרצונות של האדם ובין האמונות שאוחז בהם. המרחק בין להאמין בדבר מה ובין לעשות בשבילו, בפרט מעשה כזה שכרוך בהוצאה ממונית שמחסרת מן האדם על פניו, הוא גדול. בשביל להבין את הדברים עוד קצת נתפוס ונתח את העניין שאנו עוסקים בו, עם ישראל מתבקש לתרום מכספו למען בניית המשכן.

- א. עם ישראל מאמין במטרה נעלית שכזו.
- ב. בשביל קיום המטרה עם ישראל נצרך להוציא מכיסו.
- ג. כאן נוצר איזושהו מחסום בין האמונה שאוחזים בה, למעשה הנדבה בפועל.

הפער בין האמונה של האדם, ובין מעשיו בפועל, הוא גדול. כשהאמונה שאוחז בה האדם עומדת מנגד לרצונותיו שלו, יש לו קושי לגשר על פני שניהם, כמין דיסוננס כזה, שיש נתק בין המעשה או הרצונות של האדם ובין האמונות שאוחז בהם..

קיום מעשה המתחייב מהאמונה שהאדם אוחז בה, הוא שלב גבוה מאשר האמונה בלבד, זה דורש מהאדם להתעלות מעבר לשלב האמונה לשלב של עשייה וזה כבר קשה. אדם מאמין בהרבה

הסיפור שהתרחש באמריקה בשנים שלאחר השואה שמעתי בשם אחד מקני עירנו שהיה עד לאירוע (ולראשונה העלינו על הכתב) המסר העולה ממנו ממחשה היטב את הפער הגדול בין האמונה למעשה בפועל כפי שהרחבנו במאמרו.

בשעות הערב החשוכות צעדו ברחובות ניו יורק, קבוצה של שחורים, לבן אדם מבחוץ היה זה לזר, מה לשחורים ולשכונה הזו, ושלא יחדנו הקורא בגזענות...נוסיף מיד שאך בגדיהם היו שחורים...כן, יהודים חרדים בשנים שלאחר המלחמה הארוכה, היה זה חזון נפרץ לתפוס ברחובות ניו יורק המנוכרת לריח יהדות, בפרט כזו מוחצנת... היתה זאת משלחת של רבנים מכובדים שכיתתו רגליהם ממקום למקום כבדי לאסוף כסף להחזקת ישיבת לייקווד המעטירה שבאותה ימית עמד בראשותה מרן ר' אהרון קוטלר זצ"ל, ועם כל גדולתו וגאונותו לא הכירו הכל את ראש הישיבה, ולא את הישיבה שעמד בראשותה שכן באותם הימים הבני תורה היו רק מעטים, באמריקה של אז. ולמרות הכל בסייעתא דשמיא גדולה היו מצליחים להחזיק בכיתותיי רגלים הללו, את הישיבה שהחזיקה את אמריקה כולה בתורתה.

ערב אחד, בעודם תרים אחר כתובת המצייה בידם, הלך מזדמן המליץ להם לנסות את מזלם אצל אדם הגר בקרבת מקום, והם נענו להצעה והחליטו לנסות את מזלם אצל אותו אדם הגם שלא הכירו.

את בואם קידמה וילה גדולה, בנויה לתלפיות בארכיטקטורה מפוארת, בעלת שלושה קומות עם מרחבי דשא ובריכה כחלחלה המשתרעת על מחצית החצר, 'בוודאי בעל הווילה אדם עשיר מאד שחו לעצמם'. צלצול אחד בפעמון ומיד נישא אליהם השוער בפתח, בקשו ממנו להכנס פנימה, ואחרי האישור שקיבל מבעל הבית נכנסו פנימה לחצר משם פסעו בחשש לעבר הבית הגדול.

בפתח הבית קידם את פניהם אדם שעל פי מראהו היחזיני ניתן להבין, שלא אווז הוא באורחות חיים של אדם חרדי מן השורה ואפילו רחוק מזה, הוא ובני משפחתו, ולכן מצדם היה ללכת אחורה פנה, אלא שאיחרו את המועד, שכן בעל הבית כבר סימן להם בידי שיתכבדו לשבת, נו, לכל הפחות יהודי הוא וזוה התנחמו.

האיש שלא הורגל לראות יהודים בעלי צורה מתייצבים באחותו, שאל על סיבת בואם, ולרגע המילים נעתקו מפיהם, שכן כיצד ניתן להסביר לאדם הרחוק מעולמה של תורה מה זו 'ישיבה', ומהי תרומתה החשובה לעולם כולו, שכן באמריקה החומרית בפרט בימים האם אדם שלא עסק במלאכה כלשהי גם אדם שומר תורה ומצוות, נחשב לאדם בטלן שאחת דינו לעניות וחפרה.

בלית ברירה אזרו אומץ וסיפרו לו על הקשיים שהישיבה נקלעה, תוך שהם מפרטים לו מהי ישיבה שכל תכלית קיומה להעמיד תלמידים העמלים בתורה בעיון רב. הוא הקשיב לדבריהם בקשב רב, ואחר שסיימו את דבריהם המהמם לעצמו ישיבת לייקווד לא שמעתי עליה.

הם רצו לצחוק, שהרי מ"כלל לאו אתה שומע הן", ואם שמע האיש על המושג 'ישיבה' מתבקש הדבר מעצמו שידע גם ידע שקיימת ישיבה בליקווד בפרט שעומד בראשותה גדול הדור, ולמה הדבר דומה לאדם שלא שמע על ישיבת מיר המפוארת בארץ ישראל..

האיש הרגיש בהרהורם כן כן, גם אני למדתי בישיבה, ולא סתם ישיבה אלא אצל לא אחר מהרבה ר' ברוך בער, בקמניץ, אמר בהגייה ישיבתית כזו ורגיל..

הם הופתעו לשמוע מפיו שלמד בישיבת קמניץ, אדם כמותו הנראה מנותק כליל מהעולם התורני קצת מוזר שנמנה על תלמידיו החריפים של ר' ברוך בער. בעיניהם תלמיד שאבא אפילו במעט מהאירה של קמניץ היה אמור להראות קצת אחרת.

והוא התחיל לספר להם את קורותיו מעת למדו בישיבה של ר' ברוך בער.

כבר בגיל צעיר הייתי נחשב לעילוי גדול בעיר מגורי עיירה קטנה בערבות אוקרינה, בגיל ארבע עשרה כבר לא נמצא אדם מתאים שיש בכוחו ללמדני ולכן החליט אבי לשלוח אותי ללמוד בישיבת קמניץ.

ארותי את מטלטלי הילדים יוצאתי לנסיעה ארוכה לניו יורק עירית קמניץ הרחוקה, הנסיעה נמשכה זמן רב שכן היתה כרוכה בעלייה על רכבת וחלק נכבד מהדרך על געלת סוסים, בשעת לילה מאוחרת כשאני עייף ולא מהנסיעה הארוכה הגעתי סוף

את בואם קידמה וילה גדולה, בנויה לתלפיות בארכיטקטורה מפוארת, בעלת שלושה קומות עם מרחבי דשא ובריכה כחלחלה המשתרעת על מחצית החצר, 'בוודאי בעל הווילה אדם עשיר מאד שחו לעצמם'.

סוף לישיבה, דבר ראשון חפשתי מקום ללון אחר הנסיעה המפרכת. אלא שבאותה עת הממונה על סידור לינה לבחורים לא נמצא בישיבה, ולכן החלטתי שהשהה הלינה בבית המדרש.

בבית המדרש שררה אפולית איש מלבדי ומלבד השקט לא נח במקום. מדי פעם נמנמתי על הסטנדר אוגר כח, ומיד ממשך לעיין עוד קצת בגמרא לבסוף השינה הכרעה אותי וראשי נפל על הסטנדר.

שעה ארוכה אחר חצות, התעוררתי לקול צעדים כבדים, לא חששתי, שיערתי שאחד מהבחורים מתחיל את סדר יומו, כפי ששמעתי כבר בעיירת מגורי על ההתמדה של בני ישיבת קמניץ, אלא שלא היה זה בחור מהישיבה, רק אדם נמוך קומה הדור פנים צעד פנימה בהליכה מזוהרת פונה לעבר היכל הקודש.

האיש לא שם לב לקיומי שכן ישיבתי בפאתי בית המדרש, הוא נישק את הפרוכת, והתחיל בבכיות נוראיות מתפלל 'והאר עינינו בתורתך להבין להשכיל.. בבכיות ובדמעות שלישי מתחנן להקב"ה שיפתח את עיניו.

הסתקרנתי מיהו האיש אך לא העזתי לשאלו, הוא נדמה בעיני למלאך ה' צבקות. התפעלתי מתפילת היהודי המבוגר כל כך עד שאחר שעזב את המקום הצמדתי את ראשי לפרוכת ופצחתי בתפילה מעומק הלב שאזכה להיות בן תורה אמיתי.

לחזור לנקודת המוצא... בציפייה שתעתיקו לקב"ה את כל מה שכתבתי בסיפור זה, ולשמוע ממנו שיעור ראשון בסוגיא, גם אני הייתי בניהם, רק בשונה ממה שחשבתי, התי מרוגש יותר בשל גילי הצעיר ביחס לשאר לומדי השיעור..

כעבור מספר דקות נכנס הראש ישיבה כשתחת בת שחיו חובק הוא גמרא ונהרה שפוכה על פניו, כן זה היה האיש המבוגר שבילל אמש בכה בדמעות להקב"ה שיפתח ויאיר עיניו בתורתו..

רק אז חדרה בי ההכרה לאיזה מעמד מרומם נקלעתי ואת שזכיתי לראות "משהו לא פשוט", את ר' ברוך בער הראש ישיבה הגדול של קמניץ מתפלל מעומק הלב שיזכה להשגה בתורה..

הרבנים יישבו מהופנטים, סיפור שכזה על ר' ברוך בער ועוד מכלי ראשון לא דבר שכל יום זוכים לשמוע.

האיש המשיך לתאר להם את הווי הישיבה תוך שהוא מציין להם על דבר שהיה שכיח אצל ר' ברוך בער שכל אימת שהיה מתקשה בסוגיא, מבלי להשתהות דקה נוספת היה תופס את הרכבת הראשונה ונוסע לבריסק, לבר את הדברים אצל הרבי, רבי חיים מבריסק, שהיתה קשורה בנפש רבו כתינוק הכרוך אחר אימו, לא אז מלשאל ולהתייעץ עם הרב'ה כפי שהיה נוהג לומר תמיד בכל עת..

אחרי שתאר להם בהרחבה על הישיבה והתלמידים, לא היה ספק בידם בהתאם לאיך שנראה היום שלא הצליח בישיבה אם מפאת שהיה צעיר מכפי גילו ואם מחמת היראת שמים שכנראה היתה לוקה אצלו בחסר, והעיד סופו על תחילתו.

אחד מהרבנים תמצת את הרהור כולם בשאלה פשוטה שהפנה לאיש. נו ואתה באופן אישי כיצד התאקלמת בישיבה..

האיש הרגיש בעוקץ השאלה, ומשך סיפר להם בשמץ של גאווה 'לא די שלמדתי בהתמדה עצומה עד שלקחני לחברותא הגאון ר' שלמה היימן..חתנא דבי נשיאה..אלא גם ר' ברוך בער התבטא עלי במילים הללו "עתיד הוא להיות גדול בישראל".

כשסיפרו לו שר' שלמה היימן עומד כעת בראשות ישיבת תורה ודעת בני יורק פלטבוש, הוא הופתע לשמוע על זה, כל כך היה מנותק מהעולם התורני של אמריקה.

כשרצו לשמח אותו שספרי הרבי ר' ברוך בער "ברכת שמואל" תופסים הם מקום נכבד בעולמה של תורה ובפרט בעולם הישיבות עד שאין צורך שלא זכה לטעום קצת א גישמא'ק מחידושי היסודיים והעמוקים של ר' ברוך בער, הוא הגיב בתקיפות, "זה שקר" ר' ברוך בער לא הדפיס ספרים.

האיש צדק בדבר שכן בחיי חיות של ר' ברוך בער עוד לא הודפסו ספריו "ברכת שמואל", רק לאחר מכן, (כידוע שר' ברוך בער הכין לדפוס את חידושי על ב"מ אולם לא זכה לראותם תחת מכשב הדפוס, ורק כעבור כמה שנים הודפסו ספריו) ומצד שני האיש היה מנותק בעליל אודות מה שהתרחש לאחר המלחמה עם תלמידי קמניץ ששרדו, עם תורת רבו בברכת שמואל שכבשה את עולם הישיבות, ועל ישיבת לייקווד שעומד בראשותה מרן ר' אהרון קוטלר גדול הדור של אמריקה.

הסתכלו עליו בעצב..ושאלו אותו מה קרה? שהרי לא סתם התבטא עליו ר' ברוך בער שהיה מגאוני הדור וצדיקי הדור, "שעתיד להיות גדול בישראל" אין זאת אלא בהכרח משום שהאיש בצעירותו היה מתמיד וירא שמים ולכן התבטא עליו רבו הגדול כפי שהתבטא, ותעיד העובדה עוד שלמד עם ר' שלמה היימן..משך צפה השאלה, **העתיד להיות גדול בישראל היכן הוא?**

האיש סיפר להם שכל ההידרדרות שלו החלה בבין הזמנים אחד. 'הלכתי לקייב לשם נופש דאצ'ה ושם נתפשתי להשכלה על ידי קריאה בספרים חיצוניים שהגיעו לידי שם'.

"הגדול בישראל", ירד מגדולתו רק בעבור קריאת כמה ספרים, שהרי ר' ברוך בער שהיה קודש קודשים התבטא עליו כך הרי בכוח האיש היה להיות גדול בישראל במציאות, אלא שבפועל מוטלת האחריות על כל אחד ואחד לא לאבד את הגדול שבו ולהוציא מן הכח לפועל (ובשוורש סיבת הדבר עיין באור ישראל אגרת י"ז ד"ה ובזאת הלא נדע עד סופו)

אחרי כל השיחה הארוכה שניהלו הרבנים עם האיש, והטיבו לדעת שהיה בעברו בן תורה, שיערו בנפשם שהאיש יתרום ביד נדיבה.

אי לזאת קודם שנפרדו מהאיש הכירו לו את המטרה שלשמה באו אליו, החזקת ישיבת לייקווד, האיש הפתיע אותם ושלא לטובה, הוא הוציא מכיסו 18 דולר.. זה מה שאני יכול ליתן אמר האיש המחזיק בנסכים של מליונים..

עם כל זאת שהיה תלמיד ישיבת קמניץ ועתיד להיות גדול בישראל..אלב הערכה של תורה אבדה לו היכן שהוא.. כל זיק של קשר לעולם התורה ככה ממנו..

קריאה נרגשת לעמך בית ישראל

מוסדות הפקדתי שומרים מחזיקה ב"ה שני כוללים בעיר בית שמש וכשלושים אברכים. האחת כולל חצות לילה ובו לומדים האברכים מחצות לילה עד עלות השחר, לילה בלילה. וכן כולל מוצאי שבת בו עוסקים למעלה מעשרים אברכים בסוגיות מסכת שבת בעיון רב עד מסקנת ההלכה.

בנוסף למספר שיעורים שבועיים הנמסרים בחבריי העיר בית שמש ע"י ראש הכולל אם בהשקפה, פרשת שבוע, הלכה וגמרא.

ההוצאות בחודש גדולות מאד, לכן אנו מבקשים מכל יהודי שיש בידו, אנא עזור להחזיק בידי התורה הקדושה, להירתם ולעזור כפי יכולתך בהחזקת הכוללים. ואחד מן האברכים יקדיש את לימודו להצלחתך ובני משפחתך.

ליצירת קשר –פרטים נוספים
במייל – chazot20@gmail.com

השבוע נטלו את הוצאות הגליון הנדיבים:
ידידנו האחים הקרירים לבית משפחת אוחיון -מבית רשת מחסני מיוז
מר אבי בן מזל - מר אופיר בן מזל

הקב"ה ישפיע עליהם שפע רב על כל הסיוע שמושטים לכולל ופעולותיו, להם וכל בני המשפחה עליה ברוחניות ובגשמיות ובריאות איתנה לכל בני המשפחה.

דרוש אדם שיתרגם את העלון לאנגלית פרטים במייל הנזכר.